

NIET ALLES IS VERGETEN

**NIET
ALLES
IS
VERGETEN**

**WENDY
WALKER**

Vertaling Anna Livestro

HarperCollins

© 2016 Wendy Walker
Oorspronkelijke titel: *All Is Not Forgotten*
Vertaling: Anna Livestro
Omslagontwerp: Loudmouth
Omslagbeeld: Loudmouth
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann BV, Zutphen

ISBN 978 94 027 1070 0
NUR 305
Eerste druk 2016

Originele uitgave verschenen bij St. Martin's Press, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor Andrew, Ben en Christopher

HOOFDSTUK 1

Hij liep achter haar aan door het bos dat achter het huis begon. De grond lag bezaaid met winterafval: verdorde bladeren en takjes die de afgelopen zes maanden gevallen waren, vermolmd door de sneeuw. Misschien hoorde ze hem dichterbij komen. Misschien heeft ze zich omgedraaid en zijn zwarte, wollen masker gezien; het masker waar vezels van zijn gevonden onder haar nagels. Toen ze op haar knieën viel, brak wat er nog over was van de takjes als een stel oude botten; het schaafde haar blote huid. Haar gezicht en borst werden stevig tegen de grond geduwd, waarschijnlijk met de buitenkant van zijn onderarm. Ze moet de druppels hebben gevoeld van de grassproeiers, nog geen meter verderop. Toen ze haar vonden, was haar haar doorweekt.

Toen ze nog klein was, holde ze altijd achter de grassproeiers bij haar eigen huis aan, probeerde ze de waterstralen te pakken te krijgen op een warme zomermiddag, of ze juist te ontspringen op een frisse lenteavond. Haar kleine broertje liep dan achter haar aan, in zijn blootje, met zijn bolle buikje en maaierende armpjes, die nog niet helemaal in de pas liepen met zijn korte beentjes. Soms deed de hond mee, die dan zo enthousiast blafte dat hun gelach niet meer te horen was. Een halve hectare groen gras, glibberig en nat. Enorme blauwe luchten met romig witte wolken. Haar moeder die binnen vanachter het raam naar hen stond te kijken en haar vader die op weg was naar huis met de geur van zijn werkdag nog in zijn pak: de lucht van verschaalde koffie uit het kantoortje bij de showroom, nieuw leer, ban-

denrubber. Die herinneringen deden nu pijn, hoewel ze er meteen haar toevlucht toe zocht toen ze haar vroegen naar de sproeiërs, en of die aanstonden toen ze over het gras het bos in rende.

Het verkrachten duurde bijna een uur. Onvoorstelbaar dat ze dat weten. Er was iets met de stolling van het bloed bij de penetratiepunten en de verschillende stadia van kneuzing op haar rug, armen en nek omdat hij haar steeds op een andere manier in bedwang had gehouden. In dat uur was het feestje waar ze van weggelopen was gewoon doorgedaan. Ze kon het waarschijnlijk zien vanaf de plek waar ze lag: het felle licht door de ramen, de flikkeringen als er mensen langsliepen. Het was een groot feest, want bijna iedereen uit de vierde was er, en nog een paar kinderen uit de derde en de vijfde. Fairview High School was een relatief kleine school, zelfs voor een slaapstadje in Connecticut, en de klassen waren er niet zo streng van elkaar gescheiden als elders. De sportteams waren gemengd, net als bijvoorbeeld de toneelstukken en concerten. Zelfs binnen de lessen werden klassengrenzen overschreden, want heel slimme kinderen mochten hun wiskunde en vreemde talen op een niveau hoger volgen. Jenny Kramer had het nooit zover geschopt. Maar ze vond zichzelf wel slim, en ze vond dat ze een scherp gevoel voor humor had. Ze was ook goed in sport – zwemmen, hockey, tennis. Maar dat deed er wat haar betrof allemaal niet toe, zolang haar lichaam nog niet volwassen was.

De avond van het feest voelde beter dan alle andere momenten in haar leven. Ik denk dat ze zelfs zoiets gezegd kan hebben als: ‘Dit wordt de mooiste avond van mijn leven.’ Na jaren van wat ik inmiddels pubercocoonen ben gaan noemen, had ze het gevoel dat ze zichzelf was. Er kwam eindelijk een eind aan de wrede beugel en het babyspek dat maar niet weg wilde, borsten die te klein waren voor een beha maar die toch door haar T-shirt priemden, acne en haar dat alle kanten op stond. Ze was altijd de ‘halve jongen’ geweest, de

vriend, de vertrouwenspersoon voor jongens die altijd in ándere meisjes geïnteresseerd waren. Nooit in haar. Dat waren haar eigen woorden, niet de mijne, hoewel ik vrees dat ze de situatie vrij goed omschreef voor een meisje van vijftien. Ze was opmerkelijk zelfbewust. Ondanks wat ouders en leraren haar, hun allemaal, hadden ingepeperd, vond ze – en daar stond ze wat haar leeftijdsgenoten betrof niet alleen in – dat schoonheid nog altijd het meest waardevolle was wat je als meisje in Fairview kon bezitten. Nu ze die eindelijk bezat, had ze het gevoel dat ze de loterij had gewonnen.

En dan had je dus die jongen, Doug Hastings. Hij had haar op een maandag tussen scheikunde en Europese geschiedenis uitgenodigd voor zijn feest. Dat benoemde ze specifiek, net als wat hij aanhad en hoe hij keek en dat hij een beetje zenuwachtig leek, ook al deed hij nonchalant. Ze had de hele week bijna nergens anders aan gedacht, behalve dan aan wat ze aan zou trekken en wat ze met haar haar zou doen en welke kleur nagellak ze zou nemen als ze zaterdagochtend met haar moeder naar de nagelstudio ging. Dat verbaasde me een beetje. Voor zover ik Doug Hastings ken, ben ik niet dol op hem. Als ouder vind ik dat ik er dat soort meningen op na mag houden. Niet dat ik geen medeleven voel vanwege zijn situatie – een bullebak van een vader, een moeder die maar wat doet, qua opvoeding. Maar toch vond ik het teleurstellend dat Jenny niet door hem heen geprikt had.

Het feest was alles wat ze zich ervan had voorgesteld. De ouders waren de stad uit, de jongeren deden alsof ze volwassen waren, mixten cocktails in martiniglazen en dronken bier uit kristal. Doug was naar haar toe gekomen. Maar hij was niet alleen.

De muziek stond keihard, en ze heeft die kunnen horen vanaf de plek waar ze te grazen genomen werd. De playlist stond vol met megahits, nummers die ze goed kende, met teksten die in je hoofd blijven hangen. Zelfs door de muziek heen, en het verstomde gelach dat

door de open ramen naar buiten dreef, kon ze ook de andere geluiden horen, veel dichterbij – het verdorven gezucht van haar verkrachter, haar eigen keelklanken.

Toen hij klaar was en het donker in glipte, gebruikte ze haar arm als steun om haar hoofd uit het kreupelhout te duwen. Ze heeft misschien de wind op de gehavende huid van haar wang gevoeld en gemerkt dat haar gezicht nat was. Er plakten nog wat takjes op haar wang, alsof ze onder de lijm zat die inmiddels opgedroogd was.

Leunend op haar onderarm moet ze het geluid hebben gehoord.

Op een gegeven moment ging ze rechtop zitten. Ze probeerde zich te fatsoeneren. Met de rug van haar hand veegde ze langs haar wang. Er vielen stukjes dor blad op de grond. Op dat moment zal ze gezien hebben dat haar rok in haar taille zat, zodat haar naakte onderlichaam zichtbaar was. Met behulp van beide handen is ze toen kennelijk op handen en voeten gaan zitten om een stukje te kruipen, misschien om haar onderbroek te zoeken. Toen ze haar vonden, had ze die in haar hand.

Het geluid moet luider geworden zijn, want uiteindelijk werd het opgemerkt door een ander meisje en haar vriendje, die verderop in de tuin privacy hadden gezocht. De grond zal hebben gekraakt en plofgeluidjes hebben gemaakt onder het gewicht van haar handen en knieën terwijl ze naar de rand van het gras kroop. Ik beeld me het kruipen in, haar coördinatie gehinderd door de drank en de shock die de tijd had bevroren. Ik beeld me in dat ze de shade opnam toen ze uiteindelijk stopte met kruipen en ging zitten, dat ze haar gescheurde onderbroek zag en de grond tegen de huid van haar billen voelde.

De onderbroek die te kapot was om nog te kunnen dragen, en dat ze overal plakte van het bloed en de modder. Dat geluid dat steeds luider werd. Dat ze zich afvroeg hoelang ze al in het bos was.

Ze kroop weer door op haar handen en knieën. Maar hoe ver ze

ook doorkroop, dat geluid werd almaar luider. Hoe wanhopig graag moet ze hebben willen ontsnappen, het zachte gras hebben willen bereiken, het schone water dat daar inmiddels op lag, de plek waar ze was geweest voor ze het bos in ging.

Ze kroop nog een halve meter door en stopte toen weer. Misschien besepte ze op dat moment dat dat geluid, dat enge gekreun, in haar eigen hoofd begon en vervolgens uit haar eigen mond kwam. Ze werd overvallen door vermoeidheid die eerst haar knieën en toen haar armen deed knikken.

Ze zei dat ze altijd had gedacht dat ze een sterk meisje was, een sportvrouw met een ijzersterke wil. Sterk van lijf en leden. *Wees sterk van lijf en leden en je zult een goed leven krijgen.* Misschien heeft ze zichzelf gemaand op te staan. Misschien gaf ze haar benen de opdracht om in beweging te komen, en toen haar armen, maar haar wil had geen enkele macht meer. Haar armen en benen brachten haar niet terug naar de plek waar ze vandaan kwam, maar vouwden zich om haar gebutste lijf, dat op de smerige grond lag.

Tranen die drupten, dat afschuwelijke geluid van haar stem, uiteindelijk werd ze gehoord en vervolgens gered. Sinds die avond heeft ze zich eindeloos vaak afgevraagd waarom niets in haar – haar spieren, haar verstand, haar wilskracht – in staat was geweest om te voorkomen wat er was gebeurd. Ze kon zich niet herinneren of ze geprobeerd had zich te verzetten, of ze om hulp had geschreeuwd, of dat ze de moed maar gewoon had opgegeven en het had laten gebeuren. Niemand hoorde haar tot het voorbij was. Ze zei dat ze nu begreep dat je aan het eind van elke strijd een winnaar en verliezer had, een overwinnaar en een slachtoffer, en dat ze de waarheid inmiddels had geaccepteerd: dat ze volkomen en onherroepelijk verslagen was.

Ik wist niet wat er allemaal van waar was toen ik het hoorde, het verhaal van de verkrachting van Jenny Kramer. Het was een verhaal dat gereconstrueerd was aan de hand van forensisch bewijs, getui-

genverhoren, psychologische profielen en de onsamenhangende snippers herinnering die Jenny nog had na de behandeling. Ze noemen het een wonder, die behandeling. Het wist de verschrikkelijkste trauma's uit je geheugen. Het is natuurlijk geen toverkunst, en de wetenschap erachter is ook niet zo indrukwekkend. Maar dat leg ik later allemaal nog wel uit. Wat ik nu wil benadrukken, aan het begin van dit verhaal, is dat het dit jonge meisje geen wonder bracht. Wat er uit haar hoofd verwijderd was, leefde voort in haar lichaam, haar ziel, en ik wilde haar per se teruggeven wat haar was afgenomen. Je vindt dat misschien heel vreemd. Het druist in tegen je intuïtie. Het schokt je.

Zoals je al begreep, is Fairview een klein stadje. Ik had in de loop der jaren foto's van Jenny Kramer in de krant zien staan, en op de schoolposters over een toneelstuk of een tennistoernooi die in Gina's Deli aan East Main Street hingen. Ik herkende haar omdat ik haar weleens had zien lopen in de stad, als ze met vrienden uit de bioscoop kwam, of als ze naar een concert ging op de school waar mijn kinderen ook naartoe gingen. Ze had een bepaalde onschuld die de volwassenheid waar ze zo naar verlangde ondermijnde. Zelfs in de korte rokjes en naveltruitjes die tegenwoordig kennelijk in zijn, was ze een meisje, geen vrouw. En als ik haar zag, voelde ik me bemoedigd wat de toestand in de wereld betrof. Het zou niet eerlijk zijn te beweren dat ik dat bij iedereen heb van die horde pubers die onze levens soms als een zwerm sprinkhanen ontregelen. Met hun telefoons tegen hun oren geplakt als hersendode drones, onverschillig over alles, behalve roddels over celebrities en dingen die instant bevrediging bieden: video's, muziek, tweets ter meerdere eer en glorie van zichzelf en Instagram en Snapchat. Pubers zijn van nature egocentrisch. Hun hersenen zijn nog niet rijp. Maar sommigen van hen behouden dat lieve door de jaren, en dat zijn degenen die opvallen. Zij zijn het die je aankijken als je hen begroet, beleefd glimlachen en je voor laten gaan omdat je nu eenmaal ouder bent en omdat ze de rol van respect

in een ordelijke samenleving begrijpen. Jenny was een van hen.

Toen ik haar zag, nadat het was gebeurd, en zag dat ze niet meer dat vrolijke, bruisende meisje was, was ik kwaad op de hele mensheid. Het viel niet mee om niet steeds te denken aan wat er in dat bos was gebeurd. We worden allemaal aangetrokken door wellust, geweld en gruwelen. We doen alsof het niet zo is, maar het is onze aard. Staat er een ambulance langs de weg, dan gaat elke passerende auto langzamer rijden om een glimp van het gewonde lichaam op te vangen. Dat maakt ons nog niet slecht.

Dit volmaakte kind, met haar bezoedelde, geschonden lichaam. Beroofd van haar eer. Haar geest geknakt. Ik klink melodramatisch. Ik gebruik clichés. Maar deze vent heeft haar lichaam met zoveel geweld uit elkaar getrokken, dat ze geopereerd moest worden. Denk daar maar eens over na. Denk eens na over het feit dat hij een kind had uitgekozen, misschien in de hoop dat ze nog maagd was, zodat hij niet alleen haar lichaam, maar ook haar onschuld kon verkrachten. Denk eens na over de psychische pijn die ze moest doorstaan toen haar intiemste plekken scheurden. En bedenk je dan eens wat er nog meer aan flarden ging tijdens dat uur waarin hij bezig was haar lichaam te martelen, steeds maar weer bij haar binnendringend, misschien met een blik op haar gezicht. Aan hoeveel verschillende uitdrukkingen heeft hij zich kunnen verlustigen? Verbazing, angst, ontzetting, pijn, acceptatie en, uiteindelijk, onverschilligheid. Elk deel van haar was door dit monster afgepakt en verslonden. Niet alleen dat, ook was ze beroofd van elke romantische dagdroom over haar eerste keer met een geliefde en hoe het moest zijn om door iemand op handen te worden gedragen, elk liefdesverhaal waar ze over had gefantaseerd. Daar had de behandeling niets aan kunnen veranderen. Die dingen zijn voor haar waarschijnlijk voor altijd verloren gegaan. En wat was er dan nog over voor een meisje dat nog vrouw moest worden? Dat wat ons hart bijna ons hele leven in beslag neemt, is zij misschien voor altijd kwijt.

Ze herinnerde zich een sterke stank, hoewel ze die niet kon plaatsen. Ze herinnerde zich ook een liedje, maar het kon zijn dat het liedje vaker dan eens afgespeeld was. Ze herinnerde zich de gebeurtenissen die haar uit de achterdeur hadden gedreven, het gazon over, het bos in. De sproeiers herinnerde ze zich niet meer, en dat werd deel van de reconstructie van het verhaal. De sproeiers gingen om negen uur aan en om tien uur uit, door middel van een timer. De twee tortelduifjes die haar hadden gevonden, kwamen achter in de tuin aan waar het gras nat was, maar de lucht droog. Tussen die twee dingen in had de verkrachting plaatsgevonden.

Doug was met een ander meisje geweest, iemand uit de onderbouw die hem nodig had bij haar plan om een paar andere jongens uit de bovenbouw jaloers te maken. Het is niet echt de moeite waard om de motieven van dat specifieke meisje verder te duiden. Voor Jenny ging het erom dat aan een week lang fantaseren, wat had geleid tot haar opgetogen stemming, in één seconde een eind kwam. Zoals te voorspellen viel, begon ze haar verdriet te verdringen met alcohol. Haar beste vriendin, Violet, wist nog dat ze met wodka'shotjes was begonnen. Binnen een uur stond ze te kotsen in de badkamer. Dat vonden anderen nogal grappig, waardoor zij zich nog meer verneederd voelde. Het had wel een script kunnen zijn uit een van die programma's met *mean girls* die tegenwoordig zo in zijn. Op het vervolg na dan. Het vervolg, waarin ze in haar eentje het bos in holde om in haar eentje te kunnen huilen.

Ik was boos. Daar ga ik mijn verontschuldigen niet voor aanbieden. Ik wilde gerechtigheid voor alles wat er was gebeurd. Maar zonder een herinnering, zonder enig forensisch bewijs, los van die wolvezels onder haar nagels, omdat het monster voorzorgsmaatregelen had getroffen, was gerechtigheid geen optie meer. Fairview is een klein stadje. Ja. Ik weet wel dat ik dat steeds zeg. Maar je moet begrijpen dat het zo'n soort stadje is waar een vreemde nooit zou komen

om een misdrijf te plegen. Als er een onbekende door de twee smalle winkelstraten loopt die we hier hebben, dan kijken mensen om. Niet op een verkeerde manier, maar gewoon, uit nieuwsgierigheid. Hé, is dat soms familie van iemand? Iemand die hier komt wonen? We hebben wel bezoekers bij speciale evenementen; sporttoernooien, kermissen, zulke dingen. Dan komen er mensen uit andere stadjes en die heten we van harte welkom. We zijn over het algemeen aardige lui, goed van vertrouwen. Maar tijdens een doodgewoon weekend zou een outsider ons opvallen.

Waar ik naartoe wil, is de volgende voor de hand liggende conclusie: als zij niet behandeld was, zou haar geheugen nog intact zijn, en dan had ze hem misschien kunnen plaatsen. De vezels onder haar nagels duiden erop dat ze het masker heeft vastgegrepen. Misschien heeft ze het zelfs wel van zijn hoofd getrokken, net ver genoeg om zijn gezicht te kunnen zien. Misschien heeft ze een stem gehoord. Of was hij in dat uur dat hij haar verkrachtte muisstil? Niet erg waarschijnlijk, toch? Ze zou in elk geval weten hoe lang hij was, en of hij dik of dun was. Misschien had hij oude handen, of misschien wel jonge. Misschien droeg hij een ring, een gladde gouden of eentje met het embleem van zijn sportclub. Droeg hij gympen of instappers of werkschoenen? Waren die afgetrapt of zaten er olie- of verfvlekken op, of waren ze juist perfect gepoetst? Zou ze hem herkennen als ze naast hem stond in de ijs-salon? Of in de koffietent? Of in de rij in de kantine op school? Zou ze hem op buikgevoel herkennen? Een uur met een ander lichaam is lang.

Misschien was het wel wreed om dit Jenny Kramer te gunnen. Misschien was het wel wreed van mij om iets voor haar te willen doen. Zoals je zult zien, had het onverwachte gevolgen. Maar het onrecht en de woede die het bij me losmaakte en het feit dat ik me kon inleven in haar lijden, dat alles zorgde ervoor dat ik me vastberaden op mijn doel stortte. En dat doel was om ervoor te zorgen dat Jenny Kramer deze afschuwelijke nachtmerrie nog een keer zou doormaken.

HOOFDSTUK 2

Jenny's ouders werden iets na halfelf gebeld. Ze waren op een etentje met twee stellen van hun countryclub, hoewel het etentje niet op de club was, maar bij een van de andere stellen thuis. Charlotte Kramer, Jenny's moeder, had daar nog over geklaagd toen ze er eerder op de avond naartoe reden. Zij vond dat je op de club moest eten, want waarom werd je anders lid. Volgens Tom, Charlottes man, was ze vooral liever op de club omdat ze de mensen daar zo leuk vond. En er werden cocktails geserveerd in de lounge, dus het maakte niet uit met wie je had afgesproken, je kon altijd nog andere lui tegenkomen om het gezellig mee te hebben.

Tom vond het vreselijk op de club, en kwam er alleen voor zijn rondje golf op zondag, met zijn vaste viertal: een studievriend en twee vaders die hij kende van Jenny's atletiekteam. Charlotte, daarentegen, was supersociaal en wilde graag komend seizoen lid worden van een of andere commissie. Elke zaterdagavond die ze niet op de club doorbracht, was wat haar betrof een gemiste kans. Het was een van de vele dingen waar ze ruzie over maakten, en het korte autoritje was geëindigd in stilzwijgen en wederzijdse irritatie omdat ze elkaars commentaar al zo vaak hadden gehoord.

Daar moesten ze later allebei aan denken. Dat het zo kinderachtig leek, na de brute verkrachting van hun dochter.

Wat zo fijn is van een klein stadje is dat mensen er flexibel omgaan met de regels als dat nodig is. De angst voor een reprimande of zelfs een rechtszaak hangt er niet zo erg in de lucht als in grotere steden. Dus

toen inspecteur Parsons de Kramers belde, vertelde hij hun niet wat er was gebeurd. Hij zei alleen dat Jenny te veel gedronken had op een feestje, en dat ze naar het ziekenhuis was gebracht. Hij stelde hen meteen gerust dat ze niet in levensgevaar verkeerde. Tom zou hem daar dankbaar voor zijn. Hij was blij dat hem die kwelling nog even bespaard was gebleven toen ze van het etentje naar het ziekenhuis reden. Want toen ze eenmaal wisten over de verkrachting was elke minuut een marteling voor Tom.

Charlotte was achteraf een stuk minder blij met deze halve waarheid, want die was woedend geworden op haar dochter omdat die zo stom was geweest. De hele stad zou het inmiddels weten, en hoe zou dat afstralen op hun gezin? Op weg naar het ziekenhuis hadden ze het gehad over welke straf ze haar zouden geven. Wat zou meer indruk maken: huisarrest of het afpakken van haar telefoon? Toen ze hoorden wat er echt aan de hand was, werd Charlotte door schuldgevoel overmand, en daarom was ze kwaad dat ze haar niet meteen volledig hadden geïnformeerd. Dat is begrijpelijk, want ze hadden haar een reden gegeven om boos te zijn op haar kind terwijl Jenny zo gruwelijk mishandeld was. En toch voelde ik meer met Tom mee dan met haar. Misschien komt dat doordat ik zelf vader ben, en geen moeder.

De hal van het ziekenhuis was leeg toen ze arriveerden. Er waren de afgelopen jaren wat inzamelingsacties geweest en met het geld was de boel wat opgeknapt. De meeste mensen vonden het resultaat weliswaar eerder cosmetisch dan structureel, maar toch zag het er beter uit. Houten lambrisering, nieuw tapijt. De verlichting was zacht en er speelde klassieke muziek door de draadloze speakers die discreet in de hoeken waren opgehangen. Charlotte ‘stormde’ naar de balie (Toms woorden). Tom kwam naast haar staan. Hij deed zijn ogen dicht en liet zich door de muziek kalmeren. Hij was bang dat Charlotte te hard voor Jenny zou zijn, en hij wilde ‘tegenwicht aan haar bieden’. Jenny moest nu slapen, en ze moest weten dat haar ouders echt nog wel van haar

hielden en dat het allemaal wel goed zou komen. De consequenties konden nog wel even wachten totdat ze weer nuchter was en helder kon nadenken.

De Kramers kenden hun rol binnen het gezin. Charlotte moest streng zijn voor haar dochter, dat was haar taak. Bij hun zoon, Lucas, waren de rollen omgedraaid, waarschijnlijk vanwege zijn leeftijd (hij was tien) en het feit dat hij een jongen was. Tom beschreef de verdeling alsof hij het over de blauwe lucht had – zo hoorde het, zo ging het in elk gezin. En in theorie had hij daar gelijk in. Er was altijd een bepaalde rolverdeling, je had altijd *good cops* en *bad cops*. Maar bij de familie Kramer leek die natuurlijke situatie, de eb en vloed binnen een gezin, zich te voegen naar Charlottes nukken, en de rest van het gezin pakte de rollen op die zij niet naar zich toe trok. Dus Tom dichtte zijn gezin een normaliteit toe terwijl de situatie in feite nogal abnormaal was, onhoudbaar zelfs.

De zuster glimlachte meelevend toen ze de deur naar de behandelkamers van het slot haalde. Ze kenden haar niet, maar dat gold voor het meeste ondersteunende personeel van het ziekenhuis. Er woonden maar weinig mensen in Fairview die niet zoveel verdienden en de meesten kwamen uit Cranston, een stad verderop. Tom herinnerde zich die glimlach nog. Het was het eerste teken dat er meer aan de hand was dan wat hun was verteld. Mensen onderschatten de verborgen boodschap die ze met hun gezichtsuitdrukking overbrengen. Maar probeer je maar eens in te denken wat voor soort glimlach je zou schenken aan een vriend wiens kind betrappt is met alcohol op. Je laat er een komisch soort medeleven mee zien, alsof je zegt: ‘Man, wat zijn ze toch lastig, die pubers. Maar weet je nog hoe we zelf waren?’ En probeer je dan eens voor te stellen hoe je glimlacht naar iemand wiens dochter is verkracht. Die glimlach zou waarschijnlijk iets uitdrukken als: ‘Mijn god! Wat verschrikkelijk! Dat arme kind!’ Het zit hem in je ogen, in hoe je je schouders ophaalt, en in de vorm van je mond. Toen

die zuster glimlachte, vergat Tom dat hij zijn vrouw in de hand moest houden, en wilde hij alleen maar zijn dochter zien.

Ze liepen door de beveiliging naar de Eerste Hulp en kwamen toen bij weer een andere ronde balie, waar zusters achter computerschermen bezig waren met administratie en dossiers. Daar was een andere vrouw, ook met een bezorgde glimlach. Ze pakte een telefoon en belde een arts.

Ik zie voor me hoe ze er op dat moment bij stonden. Charlotte in haar beige cocktailjurk, haar blonde haar zorgvuldig opgestoken. Haar armen over elkaar geslagen, zich schrap zettend voor het moment waarop ze Jenny zou zien, en tegen het personeel dat ongetwijfeld zijn mening klaar zou hebben. En Tom, een kop groter, die naast zijn vrouw stond, met zijn handen in de zakken van zijn kakikleurige broek, die zijn gewicht van zijn ene naar zijn andere been bracht alsof hij weg wilde lopen, omdat hij zich instinctief steeds meer zorgen begon te maken. Ze waren het erover eens dat die paar minuten dat ze op de dokter moesten wachten eerder uren leken.

Charlotte had meteen in de gaten dat er iets aan de hand was, want ze zag drie agenten die in de hoek koffiedronken uit papieren beker-tjes. Ze stonden met hun rug naar de Kramers toe en spraken met een zuster. De zuster zag Charlotte, en een paar gefluisterde woorden later keerden de agenten zich om en keken naar haar. Tom keek de andere kant uit, maar het begon hem ook op te vallen dat ze de aandacht trokken.

Ze konden zich geen van beiden herinneren wat de arts precies tegen hen zei. Kennelijk heeft Charlotte even laten weten dat ze elkaar zouden moeten kennen – de dochter van de arts zat een klas lager dan Lucas, op de basisschool – waardoor Charlotte zich vervolgens nog meer zorgen maakte om Jenny's reputatie en dat ook haar zoon daar last van zou kunnen krijgen. Dokter Robert Baird. Zo tegen de veertig. Forse kerel. Dun, lichtbruin haar en vriendelijke blauwe ogen die hij

half dichtkneep als hij bepaalde woorden uitsprak, waarbij zijn wangen omhoogkwamen. Allebei herinnerden ze zich iets over de manier waarop hij de verwondingen besprak. *De uitwendige scheuring van het perineum en de anus... rectaal en vaginaal letsel... kneuzingen in de hals en op de rug... operatie... hechtingen... mogelijk herstel.*

De woorden kwamen zijn mond uit drijven en bleven in de lucht hangen alsof hij een vreemde taal sprak. Charlotte schudde haar hoofd en zei een paar keer het woord ‘Nee’, op een nonchalante toon. Ze nam aan dat hij hen verwarde met andere ouders en ze probeerde hem te stoppen voor hij nog meer uit de school zou klappen. Ze zei nog een keer hoe ze heette en dat hun dochter naar het ziekenhuis was gebracht omdat ze ‘wat te veel gedronken had’ op een feestje. Tom wist nog dat hij toen heel stil werd. Alsof hij de tijd kon laten stilstaan door geen geluid te maken. Want hij zag al waar het heen ging.

Dokter Baird zweeg en keek even naar de agenten. Een van hen, rechercheur Parsons, kwam langzaam op hen af – en met zichtbare tegenzin. Ze gingen apart staan en Baird en Parsons spraken even met elkaar. Baird schudde zijn hoofd en keek naar zijn zwarte schoenen. Hij zuchtte. Parsons haalde verontschuldigend zijn schouders op.

Toen liep Baird terug en ging voor de Kramers staan. Hij vouwde zijn handen alsof hij in gebed was, en vertelde hun kort en helder wat er aan de hand was. *Jullie dochter is gevonden in het bos achter een huis aan Juniper Road. Ze is verkracht.*

Dokter Baird weet nog wat voor geluid Tom Kramer maakte. Het was geen woord en geen kreun of ingehouden adem; het was een geluid dat hij daarvoor nog nooit had gehoord. Het klonk als de dood, alsof een deel van Tom Kramer vermoord werd. Zijn knieën knikten en hij greep naar dokter Baird, die zijn armen vastpakte en hem zo overeind hield. Er kwam een zuster aangerend om hem daarbij te helpen, hem op een stoel te zetten, maar hij wilde niet zitten. *Waar is ze! Waar is mijn kindje!* riep hij, terwijl hij de dokter van zich af duwde. Hij

sprong op een van de gordijnen af, maar de zuster hield hem tegen door hem vanachter bij zijn onderarmen te grijpen, en loodste hem de gang door. *Ze ligt daar*, zei de zuster. *Het komt goed... ze slaapt.*

Ze kwamen in een van de triageruimtes, en de zuster trok het gordijn open.

Mijn vrouw vertelde me dat ze dit soort scenario's op zichzelf be-trekt sinds we zelf een dochter hebben – Megan heet ze, en ze studeert inmiddels. Toen we Megan voor het eerst achter het stuur van onze auto zagen wegrijden. Toen ze een zomer naar Afrika ging. Toen ze bij ons in de tuin in een boom was geklommen, wat inmiddels wel honderd jaar geleden lijkt. En nog zoveel andere keren. Mijn vrouw deed dan altijd haar ogen dicht en zag een hoop schroot vermengd met lichaamsdelen voor zich langs de weg, of een stamhoofd met een machete en onze dochter snikkend aan zijn voeten. Of met een gebroken nek, levenloos onder die boom. Ouders leven in angst, en hoe we daarmee omgaan, hoe we het verwerken, hangt af van te veel factoren om hier op te noemen. Mijn vrouw moet erheen, de beelden zien, de pijn voelen. Dat stopt ze dan allemaal weg in een doos, de doos gaat op een plank, en als het weer begint te knagen kijkt ze even in die doos voor het de kans krijgt haar leven te vergallen.

Ze heeft die beelden aan me omschreven, en soms hilde ze daar even bij in mijn armen. De kern van al die omschrijvingen, en juist die gemene deler vind ik zo aangrijpend, is de tegenstelling tussen het zuivere en het zwarte. Goed en kwaad. Want wat kan er nu zuiverder zijn dan een kind?

Tom Kramer richtte zijn blik op zijn dochter in die ruimte en zag wat mijn vrouw zich alleen maar had voorgesteld. Vlechtjes met linten erdoor langs een gehavend gezicht. Vegen zwarte mascara op kinderlijk mollige wangen. Roze nagellak op gescheurde nagels. Nog maar een van de oorknopjes met haar geboortesteen die hij haar op haar verjaardag had gegeven; de ander was verdwenen uit de bloedende oorlel.

Om haar heen stonden metalen tafels met instrumenten en bebloede watten. Het werk was nog niet klaar, dus hadden ze nog niet opgeruimd. Een vrouw in een witte jas stond naast haar bed en nam haar bloeddruk op. Ze droeg een stethoscoop en keek maar heel even op van het metertje op de zwarte rubberen pomp. Een vrouwelijke agent stond onopvallend in de hoek en deed alsof ze druk was met een notitieblokje.

Zoals het ‘leven aan je voorbijflitst’ voor je sterft, zo zag Tom zijn pasgeboren dochter in een dekentje gewikkeld. Hij voelde haar warme baby-adem in zijn nek als ze in zijn armen lag te slapen. Hij zag haar piepkleine handje dat in de zijne verdronk. Voelde hoe ze zijn been omklemde voor een dikke knuffel. Hij hoorde het hoge gegiechel dat uit haar mollige buikje opsteeg. Ze hadden een relatie die nog niet was bedorven door wangedrag. Dat gedrag was voorbehouden aan Charlotte Kramer, en in dat opzicht begrijp ik wel dat ze allebei haar ouders een plezier had gedaan, al had ze het nooit zo bedoeld.

De woede op haar verkrachter zou nog komen, maar toen nog niet. Wat Tom op dat moment zag, voelde en hoorde was hoe hij gefaald had en zijn dochter niet had kunnen beschermen. Zijn wanhoop was te groot om te kunnen omschrijven. Hij begon te huilen alsof hij zelf een kind was, met de zuster aan zijn zij, en zijn dochter bleek en levenloos op bed.

Charlotte Kramer bleef met de dokter op een afstandje. Misschien schokt het je, maar zij zag de verkrachting van haar dochter als een probleem dat opgelost moest worden. Een kapotte leiding waardoor de kelder was ondergelopen. Of misschien erger – een brand waarbij hun hele huis verloren was gegaan, maar die ze wel allemaal overleefd hadden. Dat laatste was cruciaal – ze leefden nog. In haar hoofd was ze al bezig met het bouwen van een nieuw huis.

Ze keek naar dokter Baird met haar armen over elkaar. *Wat voor soort verkrachting?* vroeg ze hem.